

RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

ARREST

nr. RvVb/A/1516/1455 van 23 augustus 2016
in de zaak 1011/0079/A/1/0061

In zake:

■■■■■

bijgestaan en vertegenwoordigd door:
advocaat Filip DE PRETER
kantoor houdende te 1000 Brussel, Keizerslaan 3
waar woonplaatskeuze wordt gedaan

verzoekende partij

tegen:

de **deputatie** van de provincieraad van **VLAAMS-BRABANT**

verwerende partij

*Tussenkomen
partijen :*

1. ■■■■■

bijgestaan en vertegenwoordigd door:
advocaat Wim DE CUYPER
kantoor houdende te 9100 Sint-Niklaas, Vijfstraten 57
waar woonplaatskeuze wordt gedaan

2. de ■■■■■ vertegenwoordigd door het college van burgemeester en
schepenen

bijgestaan en vertegenwoordigd door:
advocaat Katleen VEIRMAN
kantoor houdende te 1770 Liedekerke, Bakkerijstraat 18
bij wie keuze van woonplaats wordt gedaan

I. VOORWERP VAN DE VORDERING

De vordering, ingesteld met een aangetekende brief van 8 september 2010, strekt tot de vernietiging van de beslissing van de deputatie van de provincieraad van Vlaams-Brabant van 5 augustus 2010.

De deputatie heeft het administratief beroep van de verzoekende partij tegen de beslissing van het college van burgemeester en schepenen van de ■■■■■ van 25 maart 2010 niet ingewilligd.

De deputatie heeft beslist dat de beslissing van het college van burgemeester en schepenen van de ■■■■■ van 25 maart 2010, waarbij aan de eerste tussenkomen partij onder voorwaarden een

stedenbouwkundige vergunning wordt verleend voor de sloop van een handelshuis en de bouw van een bankkantoor en een meergezinswoning (met vier appartementen), haar rechtskracht herneemt.

De bestreden beslissing heeft betrekking op het perceel gelegen [REDACTED]

II. VERLOOP VAN DE RECHTSPLEGING

De verwerende partij heeft een antwoordnota ingediend en het originele administratief dossier neergelegd. De verzoekende partij heeft een wederantwoordnota ingediend. De tussenkomende partijen hebben elk een schriftelijke uiteenzetting ingediend.

De procespartijen zijn opgeroepen voor de openbare zitting van 13 februari 2012, waarop de vordering tot vernietiging wordt behandeld.

Kamervoorzitter Eddy STORMS heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Filip DE PRETER, die verschijnt voor de verzoekende partij, advocaat Erika RENTMEESTERS, die loco advocaat Wim DE CUYPER verschijnt voor de eerste tussenkomende partij, en advocaat Katleen VEIRMAN die verschijnt voor de tweede tussenkomende partij, zijn gehoord.

De verwerende partij is, alhoewel behoorlijk opgeroepen, niet ter zitting verschenen. Krachtens artikel 4.8.24 VCRO verhindert de afwezigheid van een procespartij de geldigheid van de zitting, en dus van de behandeling van de zaak, echter niet.

De bepalingen van titel IV, hoofdstuk VIII van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (VCRO) betreffende de Raad voor Vergunningsbetwistingen en van de bepalingen van het reglement van orde van de Raad, bekrachtigd door de Vlaamse regering op 20 november 2009 zijn toegepast.

III. TUSSENKOMST

1.

Bij aangetekende brieven van respectievelijk 31 december 2010 en 4 januari 2011 verzoekt [REDACTED] in het geding te mogen tussenkomen.

Met een beschikking van 24 januari 2011 heeft de Raad geoordeeld dat dit verzoek tot tussenkomst ontvankelijk is en deze tussenkomende partij toelating verleend tussen te komen.

Uit het dossier blijkt dat het verzoek tot tussenkomst tijdig en regelmatig is ingediend. Er worden geen excepties opgeworpen.

2.

Met een aangetekende brief van 27 december 2010 verzoekt de [REDACTED], vertegenwoordigd door haar college van burgemeester en schepenen, in het geding te mogen tussenkomen.

Met een beschikking van 24 januari 2011 heeft de Raad geoordeeld deze tussenkomende partij alleen voorlopig toe te laten tussen te komen en haar gevraagd, naar aanleiding van haar schriftelijke uiteenzetting conform artikel 4.8.19, §3 VCRO, het voor haar tussenkomst vereist belang toe te lichten.

In haar toelichtende nota stelt deze tussenkomende partij dat zij zich wil profileren als een dynamische gemeente, met mogelijkheden voor jonge ondernemers en gezinnen om er zich te vestigen, en dat het met de bestreden beslissing vergund project daar toe bijdraagt: het is voor haar nadelig wanneer de bestreden stedenbouwkundige vergunning niet gerealiseerd wordt, omdat dan “een oud, vervallen handelshuis het straatbeeld zal blijven bepalen en derhalve het ‘dynamisch’ imago van de gemeente schade toebreng(en)”.

De Raad oordeelt dat het door deze tussenkomende partij beschreven nadeel beschouwd kan worden als een nadeel, zoals bepaald in artikel 4.8.16, §1, eerste lid, 3° VCRO, en laat de [REDACTED], vertegenwoordigd door haar college van burgemeester en schepenen, dan ook definitief toe tussen te komen.

IV. FEITEN

Op een voor de Raad onbekende datum dient de eerste tussenkomende partij bij het college van burgemeester en schepenen van de tweede tussenkomende partij een aanvraag in voor een stedenbouwkundige vergunning voor *“het slopen van handelshuis, het bouwen van een bankkantoor en een meergezinswoning”*.

De aanvraag heeft de volgende voorgeschiedenis:

- op 26 april 2007 weigert het college van burgemeester en schepenen van de tweede tussenkomende partij een stedenbouwkundige vergunning voor de bouw van een commercieel gelijkvloers met appartementen op de verdieping;
- op 13 maart 2008 weigert het college van burgemeester en schepenen van de tweede tussenkomende partij opnieuw een stedenbouwkundige vergunning voor de bouw van een commercieel gelijkvloers met appartementen op verdieping;
- op 19 mei 2009 weigert het college van burgemeester en schepenen van de tweede tussenkomende partij een stedenbouwkundige vergunning voor de sloop van de bestaande bebouwing en de bouw van een bankkantoor en vijf appartementen.

Het perceel is, volgens de bestemmingsvoorschriften van het bij koninklijk besluit van 7 maart 1977 vastgesteld gewestplan ‘Halle – Vilvoorde - Asse’, gelegen in woongebied.

Er is discussie of het perceel al dan niet gelegen is binnen de grenzen van het op 5 juni 1957 goedgekeurd bijzonder plan van aanleg nr. 1 ‘Centrum’.

Het perceel is niet gelegen in een behoorlijk vergunde, niet-vervallen verkaveling.

Tijdens het openbaar onderzoek, georganiseerd van 8 februari tot 10 maart 2010, dient de verzoekende partij het enige bezwaarschrift in.

Het college van burgemeester en schepenen van de tweede tussenkomende partij verleent op 25 maart 2010 een voorwaardelijke stedenbouwkundige vergunning aan de eerste tussenkomende partij.

Tegen deze beslissing tekent de verzoekende partij op 8 mei 2010 administratief beroep aan bij de verwerende partij.

Na de hoorzitting van 5 augustus 2010 beslist de verwerende partij op 5 augustus 2010 als volgt, en met herneming van de overwegingen uit het verslag van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar, het administratief beroep niet in te willigen en de beslissing van het college van burgemeester en schepenen van de tweede tussenkomende partij van 25 maart 2010 haar rechtskracht te laten hernemen:

“ ...

Beoordeling

1. Volgens het gewestplan Halle-Vilvoorde-Asse (KB d.d. 7 maart 1977) is het goed gelegen in een woongebied. Artikel 5 van het KB van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en de gewestplannen is van kracht.

Het slopen van de bestaande bebouwing en het oprichten van een gebouw met een bankkantoor en vier woongelegenheden is niet in strijd met de planologische bestemmingsvoorschriften van het woongebied.

De Raad van State heeft in zijn arrest van 17 december 2008 nr. 188.918, het besluit van de Vlaamse regering van 23 februari 2001 inzake het al dan niet behouden van gemeentelijke plannen van aanleg die dateren van vóór de inwerkingtreding van de vaststelling van het gewestplan in het plannenregister van de ■■■■■, vernietigd, in zoverre het betrekking heeft op het bijzonder plan van aanleg nr. 1 “Centrum”. In dit besluit werd beslist om onder meer het BPA nr. 1 “Centrum” niet te behouden. (Belgisch Staatsblad van 26 april 2011).

In het Belgisch staatsblad is op 11 maart 2009 verschenen dat het BPA “Centrum” goedgekeurd bij KB van 5 juni 1957, inclusief wijziging, niet behouden wordt in het plannenregister van de ■■■■■. Dit in toepassing van artikel 172 van het toen in voegen zijnde decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, inclusief wijzigingen.

Aldus is het goed niet gelegen binnen de grenzen van een goedgekeurd bijzonder plan van aanleg of een ruimtelijk uitvoeringsplan. Het goed maakt geen deel uit van een behoorlijk vergunde en niet vervallen verkaveling.

“ ...”

Dit is de bestreden beslissing.

V. ONTVANKELIJKHEID VAN DE VORDERING TOT Vernietiging

A. Ontvankelijkheid wat betreft de tijdigheid van het beroep

Standpunt van de partijen

1.

De eerste tussenkomende partij betwist de tijdigheid van het beroep.

Vooreerst stelt de eerste tussenkomende partij dat de bestreden beslissing haar, als aanvrager van de vergunning, werd betekend met een brief van 6 augustus 2010, waaruit zij meent te kunnen afleiden dat de bestreden beslissing ook aan de verzoekende partij met een brief van 6 augustus 2010 werd betekend.

Verwijzend naar door de Raad op de website gepubliceerde 'stelregels', stelt de eerste tussenkomende partij dat de betekening, omwille van de poststempel (op 6 augustus 2010) van de brief waarmee de bestreden beslissing werd betekend, geacht wordt te zijn gebeurd op 7 augustus 2010.

Dat 7 augustus 2010 een zaterdag is, is volgens de eerste tussenkomende partij niet relevant omdat "de Raad in bovenvermelde stelregel geen onderscheid maakt tussen kalenderdagen en weekdagen, en postdagen op zaterdag ook open zijn".

Bijgevolg meent de eerste tussenkomende partij dat de termijn van 30 dagen om bij de Raad beroep in te stellen, wanneer 8 augustus 2010 wordt meegerekend, beginnen lopen is op 8 augustus 2010 om te eindigen op 6 september 2010: wanneer 8 augustus 2010 niet wordt meegerekend wordt, was de laatste dag om bij de Raad beroep in te stellen 7 september 2010.

De verzoekende partij heeft bij de Raad beroep ingesteld met een op 8 september 2010 ingediend verzoekschrift en dat is volgens de eerste tussenkomende partij dus laatijdig.

2.

De verzoekende partij repliceert in haar wederantwoordnota dat zij de brief van 6 augustus 2010 onmogelijk op 7 augustus 2010 kan ontvangen hebben, omdat de post op zaterdag geen aangetekende brieven bedeeft.

De verzoekende partij bezorgt een kopie van de omslag van de aangetekende brief van de verwerende partij, waaruit, volgens haar, blijkt dat de brief voor het eerst aan de verzoekende partij werd aangeboden op maandag 9 augustus 2010.

Volgens de verzoekende partij geldt de datum van de effectieve aanbieding van de brief als datum van betekening: omdat krachtens artikel 4.8.16 VCRO de vervaltijd om bij de Raad beroep in te stellen start op de dag na de betekening, verstrijkt de termijn om bij de Raad beroep in te stellen op 8 september 2010 en heeft de verzoekende partij tijdig beroep ingesteld.

Ten slotte stelt de verzoekende partij nog dat een mededeling van de Raad geen vermoeden kan ontstaan dat een brief op een bepaalde datum wordt bedeeft en dat artikel 53bis van het gerechtelijk wetboek de enige wettelijke grondslag is voor een eventueel vermoeden.

Beoordeling door de Raad

De verzoekende partij heeft bij de verwerende partij administratief beroep aangetekend tegen de beslissing van het college van burgemeester en schepenen van de tweede tussenkomende partij van 25 maart 2010.

Overeenkomstig artikel 4.7.23, §3, eerste lid VCRO is de verwerende partij derhalve verplicht de bestreden beslissing gelijktijdig en per beveiligde zending te betekenen aan de verzoekende partij en aan de eerste tussenkomende partij, als aanvrager van de vergunning.

In het dossier is geen bewijs te vinden, en de procespartijen leggen ook geen bewijs voor, van de aangetekende verzending door de verwerende partij van de betekening van de bestreden beslissing aan de verzoekende partij.

Wel is in het administratief dossier het bewijs te vinden van de aangetekende verzending van de verwerende partij met de betekening van de bestreden beslissing aan de eerste tussenkomende partij: dat 'aantekenbewijs' is gedateerd op 6 augustus 2010.

Omwille van de vereiste dat de bestreden beslissing gelijktijdig aan de indiener van het administratief beroep en aan de aanvrager van de vergunning moet worden betekend, neemt de Raad aan dat de bestreden beslissing ook op 6 augustus 2010 aan de verzoekende partij betekend is.

De Raad oordeelt dat de aanbieding van de zending, die behoudens bewijs van het tegendeel wordt geacht te gebeuren op de dag na de datum van de poststempel van de aangetekende brief, geldt als betekening, en dat 'aanbieding' het eigenlijk aanbieden is door de postdiensten van de aangetekende zending, en niet de feitelijke kennisneming ervan, al dan niet op een later tijdstip, door de bestemming.

Dit betekent dat de betekening nooit kan gebeuren op een zaterdag, zondag of wettelijke feestdag, omdat de postdiensten dan geen (al dan niet aangetekende) zendingen aanbieden.

Nu de Raad aanneemt dat de verwerende partij de bestreden beslissing op 6 augustus 2010 aan de verzoekende partij verzonden heeft, is de betekening gebeurd op maandag 9 augustus 2010, en niet op zaterdag 7 of zondag 8 augustus 2010, zoals de eerste tussenkomende partij beweert.

De verzoekende partij brengt met haar wederantwoordnota bovendien een kopie bij van de omslag van een aangetekende brief van de verwerende partij, waaruit blijkt dat deze brief aangeboden is op maandag 9 augustus 2010.

Bijgevolg is de beroepstermijn voor de verzoekende partij (dertig dagen overeenkomstig artikel 4.8.16, §2, 1°, a) VCRO, zoals van toepassing voor de decreetswijziging van 8 juli 2010) beginnen lopen op dinsdag 10 augustus 2010 en is woensdag 8 september 2010 voor de verzoekende partij de laatste dag om bij de Raad rechtsgeldig beroep in te stellen tegen de bestreden beslissing.

De verzoekende partij heeft op 8 september 2010 dan ook tijdig bij de Raad beroep ingesteld.

B. Ontvankelijkheid wat betreft het belang van de verzoekende partij

Uit het dossier blijkt dat de verzoekende partij belang heeft bij de vordering. Er worden daarover geen excepties opgeworpen.

VI. ONDERZOEK VAN DE VORDERING TOT Vernietiging

A. Eerste middel

Standpunt van de partijen

1.

De verzoekende partij roept in haar eerste middel de schending in van het BPA nr. 1 'Centrum', van de artikelen 172 en 190 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening "zoals dit luidde op 29 juni 2000", van de materiële motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur en van de artikelen 10, 11, 23 en 159 van de Grondwet.

De verzoekende partij stelt dat de aanvraag in strijd is met het BPA nr. 1 'Centrum' en dat de bestreden beslissing ten onrechte, met verwijzing naar een bericht in het Belgisch Staatsblad van 11 maart 2009, beslist dat dit BPA vervallen is.

De verzoekende partij stelt in het eerste onderdeel van haar eerste middel dat voormeld bericht in het Belgisch Staatsblad geen rechtskracht heeft en niet kan leiden tot het verval van het BPA:

"...

18. Artikel 172 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, zoals dit van toepassing was tussen 1 mei 2000 en 1 september 2009, luidt als volgt:

...

19. Artikel 190 van hetzelfde decreet, zoals dat van toepassing was vanaf 1 mei 2000, luidde als volgt:

...

Artikel 119 van het decreet van 10 maart 2006 "houdende decretale aanpassingen inzake ruimtelijke ordening als gevolg van het bestuurlijk beleid" wijzigt artikel 190 van het decreet van 18 mei 1999 als volgt:

...

Deze wijziging werd in de memorie van toelichting als volgt verantwoord:

"Het tweede en derde lid van dit artikel zijn overbodig geworden en kunnen dus worden geschrapt."

De Vlaamse Regering werd gemachtigd om de datum van inwerkingtreding van deze bepaling te bepalen. Artikel 192 van het besluit van 23 juni 2006 "tot gedeeltelijke operationalisering van het beleidsdomein ruimtelijke ordening, woonbeleid en onroerend erfgoed en houdende aanpassing van de regelgeving inzake ruimtelijke ordening en onroerend erfgoed als gevolg van het bestuurlijk beleid" bepaalt dat het decreet van 10 maart 2006 in werking treedt op 1 juli 2006.

Met ingang van 1 juli 2006 zijn dus het tweede en derde lid van artikel 190 van het decreet van 18 mei 1999 opgeheven. Dit artikel bepaalde de procedure en de termijnen binnen dewelke de gemeenteraad een voorstel diende te doen voor de plannen die zij wenste te behouden in het plannenregister, en de termijn waarbinnen de planologische ambtenaar hierover een advies diende uit te brengen, en de termijn waarbinnen de Vlaamse Regering een beslissing diende te nemen, met de verplichting in hoofde van de Vlaamse Regering om haar beslissing terzake te motiveren.

Artikel 172 van het decreet van 18 mei 1999 is onverkort blijven bestaan. Dit artikel bepaalt dat de plannen van aanleg waarvoor niet conform artikel 192 werd beslist tot het behoud ervan in het plannenregister, komen te vervallen.

20. Zoals gezegd formuleerde de gemeenteraad op 29 juni 2000 een voorstel met betrekking tot het behoud van de oude plannen van aanleg, waarbij beslist werd het BPA nr 1 "Centrum" niet voor te stellen voor behoud. De gewestelijk planologisch ambtenaren

hebben dit voorstel op 1 februari 2001 gunstig geadviseerd. De Vlaamse regering neemt op 23 februari 2001 het [REDACTED]. Dit besluit werd bij uittreksel bekendgemaakt in het Belgisch Staatsblad op 26 april 2001. Dit besluit werd op verzoek van de verzoekende partij vernietigd bij arrest nr. 188.918 van 17 december 2008, in zoverre het betrekking heeft op het bijzonder plan van aanleg nr. 1 "Centrum". Omdat ten tijde van dit arrest artikel 190, tweede en derde lid van het decreet van 18 mei 1999 reeds was opgeheven was de Vlaamse Regering van mening dat zij geen beslissing meer kon nemen over het behoud van het plan in het plannenregister. Om die reden liet de gemeente, zonder een nieuwe beslissing te nemen, in het Belgisch Staatsblad van 11 maart 2009 het volgende besluit publiceren.

"Het college van burgemeester en schepenen brengt ter kennis aan de bevolking dat, in toepassing van artikel 172, 3° en 4° lid van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening - inclusief de wijzigingen, wegens het uitblijven van een beslissing van de Vlaamse Regering, in navolging van het gemeenteraadsbesluit van 29 juni 2000, volgend plan van aanleg niet behouden wordt in het plannenregister van de [REDACTED]: het bijzonder plan van aanleg nr. 1 « Centrum » goedgekeurd bij koninklijk besluit van 5 juni 1957 en deels gewijzigd bij koninklijk besluit van 14 januari 1964.

De Vlaamse Regering wordt in kennis gebracht van de vraag tot publicatie."

Het college van burgemeester en schepenen is dus van mening dat het besluit van de Gemeenteraad stilzwijgend goedgekeurd werd door de Vlaamse Regering. De Deputatie heeft zich bij die zienswijze aangesloten.

Dit standpunt is niet correct.

21. Men kan er vooreerst op wijzen dat het verval van de oude BPA's niet het gevolg is van een decretale bepaling, maar wel van een uitdrukkelijke beslissing van de overheid.

Het kwam op grond van artikel 172 van het decreet van 18 mei 1999 aan de Vlaamse Regering toe om een beslissing te nemen over het al dan niet behouden van een BPA in het vergunningenregister. Slechts bij gebreke aan een beslissing van de Vlaamse Regering zou het "gemotiveerd voorstel" een "stilzwijgende goedkeuring" verkrijgen.

Het systeem is dus dat er sprake is van een voorstel, dat gevolgd wordt door een al dan niet stilzwijgende goedkeuring. Die goedkeuring moet worden gegeven met toepassing van artikel 190 tweede lid van het decreet van 18 mei 1999. Het is dit tweede lid van artikel 190 dat door het decreet van 10 maart 2006 werd opgeheven omdat het overbodig was.

Het decreet van 10 maart 2006 heeft geen inhoudelijke wijziging aan het systeem van het de opheffing van oude BPA's willen doorvoeren, maar was louter van mening dat deze artikels voorbijgestreefd waren.

Hieruit kan men niet afleiden dat de eis van goedkeuring door de Vlaamse Regering komt te vervallen. Artikel 172 van het decreet van 18 mei 1999 geeft immers uitdrukkelijk de opdracht aan de Vlaamse Regering om terzake een beslissing te nemen. Indien deze beslissing door de opheffing van de decretale bepaling die deze beslissing regelt niet meer kan worden genomen, is meteen ook artikel 172 van het decreet van 18 mei 1999 niet langer uitvoerbaar.

Aan het voorstel van de gemeenteraad kan dan ook geen enkel rechtsgevolg worden verbonden, zelfs niet bij gebreke aan een beslissing van de Vlaamse Regering.

22. Dit kan perfect worden ingepast in de tekst van artikel 172 van het decreet van 18 mei 1999

Dit artikel voorziet immers in de volgende hypothesen:

- De gemeenteraad heeft niet tijdig een voorstel overgemaakt aan de gewestelijke planologische ambtenaar*

In dat geval voorziet het decreet in het verval van het oude BPA (“in de andere gevallen, worden de bedoelde plannen van rechtswege opgeheven één jaar na de inwerkingtreding van dit decreet.”

- De gemeenteraad heeft wel tijdig een voorstel overgemaakt aan de gewestelijke planologische ambtenaar, maar de Vlaamse Regering heeft niet binnen het jaar na de inwerkingtreding beslist*

In dat geval wordt het gemotiveerd voorstel geacht te zijn goedgekeurd “Als de Vlaamse regering geen beslissing heeft genomen overeenkomstig artikel 190, tweede lid, binnen het jaar na de inwerkingtreding van dit decreet, wordt het gemotiveerd voorstel geacht goedgekeurd te zijn, indien het binnen 90 dagen na de inwerkingtreding van dit decreet naar de planologische ambtenaar werd gestuurd”,

- De gemeenteraad heeft wel tijdig een voorstel overgemaakt aan de gewestelijke planologische ambtenaar, en de Vlaamse Regering heeft wel binnen het jaar na de inwerkingtreding beslist*

In dat geval regelt het besluit van de Vlaamse Regering het al dan niet opheffen “De algemene plannen van aanleg en bijzondere plannen van aanleg ... waarvan de Vlaamse regering overeenkomstig artikel 190, tweede lid beslist dat ze niet behouden worden in het plannenregister, worden van rechtswege opgeheven op de datum van de publicatie bij uittreksel van deze beslissing in het Belgisch Staatsblad.”

De gemeente, en met haar de Deputatie, begaat de denkfout dat door de vernietiging van de beslissing van de Vlaamse Regering ook het bestaan van deze beslissing mag worden genegeerd, wat zijn gevolgen heeft voor de impliciete goedkeuring van het voorstel van de gemeenteraad.

Dit uitgangspunt is niet correct, aangezien zelfs een onwettige, later door de Raad van State, vernietigde beslissing als rechtsfeit heeft bestaan, waarbij het bestaan van die beslissing niet kan worden genegeerd bij het oordeel of de overheid binnen een bepaalde termijn heeft beslist.

De Raad van State heeft dit met zoveel woorden gesteld in het arrest DE VEYT, dat eveneens handelt over de vervalregeling van oude BPA's.

...

De Raad van State was dus duidelijk: niet artikel 172, tweede lid van het decreet is aan de orde maar wel artikel 172, eerste lid, aangezien er wel een tijdige beslissing was.

Omdat artikel 172 tweede lid niet aan de orde was, kan het BPA niet overeenkomstig artikel 172, tweede lid, van het decreet van 18 mei 1992 vervallen.

De bestreden beslissing, die stelt dat dit wel kan, is om die reden onwettig.

...

In het tweede onderdeel van haar eerste middel voert de verzoekende partij in ondergeschikte orde aan dat de beslissing van de gemeenteraad van 29 maart 2000 onwettig is en niet toegepast moet worden.

In het derde onderdeel van haar eerste middel voert de verzoekende partij in uiterst ondergeschikte orde aan dat 'het systeem van' de artikelen 172 en 190 DRO ongrondwettig is.

2.

De verwerende partij antwoordt hierop:

" ...

Replik: het beroep tot nietigverklaring bij de Raad van State tegen het op 11 maart 2009 gepubliceerde besluit, schorst de uitvoerbaarheid van dit besluit niet. Zolang dit besluit niet uit het rechtsverkeer werd genomen (door een intrekking of door een vernietiging door de Raad van State), moeten de administratieve overheden er vanuit gaan dat dit besluit wettig is. De deputatie, als administratieve overheid, kan dit besluit niet, met toepassing van art. 159 GW buiten toepassing verklaren. Het behoort evenmin tot de bevoegdheid van de deputatie om de vervalregeling inzake oude BPA's te toetsen aan de Grondwet.

Het eerste middel is ongegrond."

3.

De eerste tussenkomende partij voegt hier nog aan toe:

"Wat het eerste middel betreft, kan tussenkomende partij alleen maar vaststellen dat op het ogenblik dat verwerende partij de bestreden beslissing nam, het BPA nr.1 'Centrum' was opgeheven en dat er op dat ogenblik nog geen arrest van de Raad van State was die deze beslissing tot opheffing vernietigde.

Zoals verwerende partij terecht opwerpt, heeft zij niet de bevoegdheid om toepassing te maken van artikel 159 GW, zodat de Deputatie niet anders kon dan ervan uit te gaan dat er geen BPA van toepassing was op huidige vergunningsaanvraag. Zij heeft dan ook geen onwettigheid begaan door als dusdanig te oordelen, zodat het eerste middel om deze reden ongegrond is.

Of de beslissing om het BPA niet langer in het vergunningenregister te behouden al dan niet onwettig is, maakt het voorwerp uit van een procedure bij de Raad van State. Tussenkomende partij is in deze procedure niet betrokken en beschikt ook niet over stukken om deze kwestie te beoordelen. Het is aan de gemeente Liedekerke, partij in het geschil voor de Raad van State en tussenkomende partij in huidig dossier, om hierop te antwoorden."

4.

De tweede tussenkomende partij repliceert:

“ ...

De tussenkomende partij kan zich vinden in de repliek van verwerende partij en sluit zich hierbij eensluidend aan.

Tussenkomende partij kan zich verder niet van de indruk ontdoen dat verzoekende partij hier opnieuw het ‘proces’ wenst te maken omtrent het al dan niet nog rechtsgeldig zijn van het BPA ‘Centrum’, terwijl dit laatste het voorwerp uitmaakt van een procedure hangende bij de Raad van State (G/A 192.508/X-14175). Dit kan bijgevolg niet de bedoeling zijn.

Ondergeschikt wenst de tussenkomende partij - voor zover uw Raad zou oordelen dat het BPA Centrum nog dient te worden toegepast, quod non –nog te verwijzen naar de artikelen 4.4.1 t.e.m. 4.4.9 VCRO aan de hand waarvan rechtsgeldig kan worden afgeweken van de stedenbouwkundige voorschriften van o.a. een BPA.

Het eerste middel is ongegrond.”

5.

In haar wederantwoordnota stelt de verzoekende partij nog:

“ ...

7. De Raad van State oordeelde intussen met gezag van gewijsde dat het besluit van de gemeenteraad niet uitvoerbaar was bij gebrek aan goedkeuring door de Vlaamse Regering. Dit besluit werd zelfs vernietigd, wat ertoe leidt dat dit uit de rechtsorde verdwijnt, en geacht wordt nooit te hebben bestaan.

Gelet op de duidelijke uitspraak van de Raad was het BPA wel degelijk van toepassing ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing.

8. De tussenkomende partijen spreken niet tegen dat het vergunde bouwwerk in aanzienlijke mate strijdig is met het BPA.

Wat betreft de opmerking van de gemeente dat op het BPA afwijkingen kunnen worden toegestaan moet worden gezegd dat de Deputatie hiervan geen toepassing heeft gemaakt, zodat niet dient te worden onderzocht of er op grond van deze artikelen een afwijking had kunnen worden verleend.

Voor wat betreft artikel 4.4.1 kan er op worden gewezen dat dit artikel slechts beperkte afwijkingen toelaat inzake de perceelsafmetingen, de afmetingen en de inplanting van constructies, de dakvorm en de gebruikte materialen. Hier is geen sprake van “beperkte” afwijkingen.

Het middel is gegrond.”

Beoordeling door de Raad

1.

De verzoekende partij stelt in haar eerste middel dat, terwijl de aanvraag strijdig is met voorschriften van het BPA nr. 1 ‘Centrum’, de verwerende partij in de bestreden beslissing, met verwijzing naar een bericht van 11 maart 2009 in het Belgisch Staatsblad, onterecht beslist dat het BPA nr. 1 ‘Centrum’ vervallen is.

In het eerste onderdeel van haar eerste middel stelt de verzoekende partij dat dit bericht geen rechtskracht heeft en niet kan leiden tot het verval van het BPA.

2.

De verwerende partij stelt in de bestreden beslissing vast dat de Raad van State, afdeling bestuursrechtspraak, in zijn arrest van 17 december 2008 met nummer 188.918 de beslissing vernietigt van de Vlaamse regering van 23 februari 2001 over het al dan niet behouden van de gemeentelijke plannen van aanleg die dateren van voor de inwerkingtreding van de vaststelling van het gewestplan in het plannenregister van de [REDACTED], voor zover het betrekking heeft op het BPA nr. 1 'Centrum': de Vlaamse regering had beslist (onder meer) het BPA nr. 1 'Centrum' niet te behouden.

De verwerende partij verwijst vervolgens naar het op 11 maart 2009 in het Belgisch Staatsblad gepubliceerd bericht dat het BPA nr. 1 'Centrum', met toepassing van artikel 172 van het toen geldend decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, niet behouden wordt in het plannenregister van de gemeente Liedekerke.

De letterlijke tekst van dit bericht is:

“Het college van burgemeester en schepenen brengt ter kennis aan de bevolking dat, in toepassing van artikel 172, 3° en 4° lid van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening - inclusief de wijzigingen, wegens het uitblijven van een beslissing van de Vlaamse Regering, in navolging van het gemeenteraadsbesluit van 29 juni 2000, volgend plan van aanleg niet behouden wordt in het plannenregister van de [REDACTED]: het bijzonder plan van aanleg nr. 1 « Centrum » goedgekeurd bij koninklijk besluit van 5 juni 1957 en deels gewijzigd bij koninklijk besluit van 14 januari 1964.

De Vlaamse Regering wordt in kennis gebracht van de vraag tot publicatie.”

De verwerende partij besluit dat het perceel, waarop de bestreden beslissing betrekking heeft, niet gelegen is in een goedgekeurd bijzonder plan van aanleg of een ruimtelijk uitvoeringsplan.

Het perceel is volgens de verwerende partij daarentegen wel gelegen in het woongebied van het bij koninklijk besluit van 7 maart 1977 goedgekeurd gewestplan Halle – Vilvoorde en de verwerende partij beslist dat de aanvraag niet in strijd is met de bestemmingsvoorschriften hiervan (artikel 5 van het koninklijk besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en de gewestplannen).

3.

De verzoekende partij heeft tegen de beslissing van de gemeenteraad van de tweede tussenkomende partij van 29 juni 2000, die daarbij beslist het BPA nr. 1 'Centrum' niet te behouden in het plannenregister van de [REDACTED], een beroep tot vernietiging ervan ingesteld bij de Raad van State, afdeling bestuursrechtspraak.

De Raad van State, afdeling bestuursrechtspraak, heeft deze beslissing als volgt vernietigd bij arrest met nummer 211.218 van 14 februari 2011:

“...

13. De vernietiging door 's Raads arrest nr. 188.918, van 17 december 2008, van het besluit van de Vlaamse regering van 23 februari 2001 in zoverre dat besluit het betrokken BPA niet heeft behouden in het plannenregister, had tot gevolg, zoals de Raad, met gezag van gewijsde, uitdrukkelijk, overigens in de wetenschap dat artikel 190, tweede lid

DRO inmiddels was opgeheven, heeft gesteld, in randnummer 2.3.2 van het bedoelde arrest, dat de Vlaamse regering de rechtsplicht had, met inachtneming van de overwegingen die de Raad tot de vernietiging hadden doen besluiten, met toepassing van het toentertijd nog niet opgeheven artikel 172, eerste lid DRO, opnieuw te oordelen over de vraag of het betrokken BPA kon worden behouden in het plannenregister.

De opheffing van artikel 190, tweede lid, waarnaar het tweede lid van artikel 172 DRO verwijst, heeft aldus geenszins tot gevolg dat de Vlaamse regering ontheven was van haar taak om gevolg te geven aan het bedoelde vernietigingsarrest van de Raad van State, waarin de te volgen weg naar het rechtsherstel, het weze herhaald, bovendien duidelijk was aangegeven.

Een correct rechtsherstel verbonden aan 's Raads arrest nr. 188.918, bestaat er derhalve in dat de Vlaamse regering alsnog een nieuwe beslissing neemt op grond van het toentertijd geldende artikel 172, eerste lid DRO, en met inachtneming van de overwegingen uit het arrest nr. 188.918.

In de gegeven omstandigheden en gelet op het feit dat het besluit van de Vlaamse regering van 23 februari 2001 was genomen binnen de termijn bedoeld in het toentertijd geldende artikel 172, tweede lid DRO en het toentertijd geldende artikel 190, tweede lid DRO, kan, zoals de verzoekster voorhoudt, en zoals de Raad overigens ook reeds heeft gewezen in zijn arrest nr. 188.917 van 17 december 2008, inzake DE VEYT en cons., geen sprake zijn van enige impliciete goedkeuring door de Vlaamse regering, ook al werd het bedoelde besluit nadien vernietigd.

Aldus is de te dezen bestreden beslissing inderdaad in wezen een niet voor vernietiging vatbare, want, bij gebrek aan de vereiste goedkeuring, niet uitvoerbare akte.

Gelet evenwel op de publicatie ervan in het Belgisch Staatsblad van 11 maart 2009, en de uit die publicatie en het verweer in de voorliggende zaak blijkende wil van de verwerende partij om aan deze akte uitvoerbare kracht toe te dichten, dient deze akte, gelet op de hierboven vastgestelde schending van het gezag van gewijsde van 's Raads arrest nr. 188.918, voor de duidelijkheid in het rechtsverkeer te worden vernietigd.

...

4.

De vernietiging door de Raad van State, afdeling bestuursrechtspraak, van de beslissing van de gemeenteraad van de tweede tussenkomende partij van 29 maart 2000 heeft, zoals de verzoekende partij terecht aanvoert, als gevolg dat deze beslissing van de gemeenteraad uit de rechtsorde verdwijnt en geacht wordt nooit te hebben bestaan.

De vaststelling in de bestreden beslissing dat het betrokken perceel niet gelegen is in een goedgekeurd bijzonder plan van aanleg, die steunt op de door de Raad van State, afdeling bestuursrechtspraak, vernietigde beslissing van 29 maart 2000, is derhalve niet rechtsgeldig.

5.

Voor zover de tweede tussenkomende partij in ondergeschikte orde verwijst naar de artikelen 4.4.1 tot en met 4.4.9 VCRO, op basis waarvan rechtsgeldig kan worden afgeweken van de stedenbouwkundige voorschriften van onder andere een BPA, oordeelt de Raad dat de verwerende partij deze artikelen niet toepast en dat de Raad dus evenmin.

6.

Het eerste middel is dan ook gegrond.

B. Tweede middel

De Raad onderzoekt het tweede middel niet omdat het niet kan leiden tot een ruimere vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DEZE REDENEN BESLIST DE RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

1. Het verzoek tot tussenkomst van [REDACTED] is ontvankelijk.
2. Het verzoek tot tussenkomst van de [REDACTED] is ontvankelijk.
3. De Raad vernietigt de beslissing van de verwerende partij van 5 augustus 2010, waarbij aan de eerste tussenkomende partij onder voorwaarden een stedenbouwkundige vergunning wordt verleend voor de sloop van een handelshuis en de bouw van een bankkantoor en een meergezinswoning (met vier appartementen) op het perceel gelegen te [REDACTED]
4. De Raad beveelt de verwerende partij binnen een vervalttermijn van vier maanden vanaf de dag na de dag van de betekening van dit arrest een nieuwe beslissing te nemen over het administratief beroep van de verzoekende partij.
5. De Raad legt de kosten van het beroep, bepaald op 175 euro, ten laste van de verzoekende partij.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare zitting op 23 augustus 2016, door de Raad voor Vergunningsbetwistingen, eerste kamer, samengesteld uit:

Eddy STORMS, voorzitter van de eerste kamer,

met bijstand van

Jonathan VERSLUYS, griffier.

De griffier,

De voorzitter van de eerste kamer,

Jonathan VERSLUYS

Eddy STORMS